

I un cop de vent els despentina

La forma de ser d'un escriptor es reflecteix, poc o molt, en allò que escriu. Podem endevinar alguns dels atributs –no pas físics- de la persona que escriu a partir del que escriu. També en podem deduir els gustos i aficions, les opinions i fins i tot les idees polítiques.

Al Jesús Tibau se'l veu, a *I un cop de vent els despentina*. No només perquè ell és l'autèntic protagonista de molts dels seus contes –a molts personatges li poso la seva cara, no hi puc fer res-, sinó perquè s'hi reflecteix una infantesa, una formació, un determinat gust per la lectura, la música, la història o el paisatge. Al Jesús el veiem badant al primer conte, que precisament es titula "Badar". Badar, fer el badoc, observar, és el que s'ha de saber fer si un es vol dedicar a escriure. Al Jesús el veiem homenatjant els seus autors preferits, com Gabriel García Márquez a "Poder", a Cristòfol Despuig a "No tengo más que darte" i a Pere Calders a "Homenatge a Pere" i a "Moment històric". Al Jesús el veiem immers en ple procés creatiu a "La revolució" o "L'encàrrec". O declarant la seva admiració pel gènere femení a "Del cel a terra". Veiem un Jesús vitalista a "Saltar", un Jesús somniador a "D'una trista figura", un Jesús funcionari a "Tràmit d'emergència", un Jesús fotògraf a "Massa pes per a unes espatlles". Per cert, llegint aquest últim conte, un se n'adona que retocar fotografies és com escriure. Uns quants retocs a la realitat i la ficció se'ns revela. Tenim, també, un Jesús a qui no agrada el vent que baixa acanalat per la vall de l'Ebre a "Papers que s'endú el vent", ni la pluja massa forta a "Ploure". El Jesús tendre de "Magnetisme", un conte fantàstic, que arriba al cor. El Jesús amic del Josep Igual a "Les pluges d'aquest agost no faran créixer bolets", de les germanes Pallarès a "Les dones que fan espelmes" i d'un altre Jesús, el Fusté, a "La nit de Sant Llorenç" –pura poesia, la cançó del mateix nom, sobretot quan el Jesús Fusté diu/recita/canta allò de: *Enrogeix la galta/ com un sol que es pon i el batec que falta/ tremolant la pell es desfà silent/ dintre del petó d'un estel d'argent*. El Tibau breu dels últims contes del llibre, que més aviat semblen aforismes llargs. "Fum de records" i "Taques de cafè", pel meu gust, són els millors. El primer, perquè cada vegada que el rellegeixo, hi trobo un matís diferent. El segon, perquè m'hi reconec: jo també vaig ple de taques de cafè. I tenim el Jesús fill de Cornudella de Montsant. És, precisament, en els contes en què parla del seu poble natal, i del paisatge del Montsant, en què el Jesús excel·leix. "Olors", "Venjança", "La cruïlla" o

---

“Rectificar és de savis”, ens fan (re)viure una tarda de ball a la Renaixença; jugar a fet i amagar amb la canalla, a boca de fosc, pels carrers de Sant Isidre, dels Pescadors i de la Morera; recórrer les estances del casalot més gran i imponent de Cornudella, i pujar fins a la Trona, a Siurana, i abraçar aquest bellíssim racó dalt del món.

I tenim el Jesús detallista. El Jesús que es fixa en un llapis, un gelat que es desfà, un anell, un cop de vent que despentina, una mosca, una vella càmera de fotos o en les pilotes que cauen del cel. Precisament, en aquest conte, titulat “Quan del cel cauen pilotes”, hi trobem unes frases que el defineixen perfectament: *Li agrada caminar sense rumb pels barris vells de les ciutats. Els carrers estrets, l'un darrere l'altre, fan giragoneses, com si volguessin despistar-nos i amagar secrets incalculables. Li agrada la vida que respiren, les persianes mig abaixades, les plantes al costat de la porta, una mica de roba estesa en un balcó, la capelleta d'un sant en una raconada i, de sobte, una placeta amb bancs que demanen una mà de pintura. Cada cop gaudeix més d'aquest tipus de bellesa.*

Cada cop gaudeix més, el Jesús, d'aquest tipus d'escriptura. I nosaltres amb ell.

JOSEP IGNASI REVÉS

Publicat a *El Punt* el 4 de juliol de 2011

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/429427-i-un-cop-de-vent-els-despentina.html>